

○ poveste... cu sfârșituri de Felite

Pe cât de palpitant, pe atât de responsabil e faptul de a fi pus în situația să continui un text (cu atât mai mult al unui autor consacrat) într-o formulă sau alta. Într-o astfel de probă literară au fost antrenați membrii Cenaclului *Iulia Hasdeu*, care au continuat textul răspunzând la întrebarea: de ce personajul principal a procedat astfel? Răspunsurile au fost din cele mai neașteptate și reprezintă tot atâtea posibile direcții în care ar putea să se îndrepte subiectul.

Iată și începutul textului:

A fost odată un om care era iubit în satul său pentru că povestea frumos. În fiecare dimineață pleca din sat și seara, când se întorcea, toți muncitorii satului, după ce munciseră toată ziua, se adunau în jurul său și-l îndemneau să povestească, întrebându-l: – Ce-ai văzut astăzi? Și el le povestea că a văzut în pădure un moșneag care cânta la nai și care făcea să joace în juru-i localnicii pădurii. – Și ce-ai mai văzut? spuneau oamenii. – Când am ajuns pe malul mării am văzut trei zâne care își pieptăneau c-un pieptene de aur cosițele bălaie. Și oamenii îl iubeau pentru că le povestea.

Dar într-o dimineață, părăsind, ca-n alte dimineți, satul, iată că zări pe malul mării trei zâne ce-și pieptăneau c-un pieptene de aur cosițele lor bălaie. Și, mergând mai înainte, văzu, lângă pădure, pe un moșneag care cânta din nai, înconjurat de localnici de-ai pădurii... În acea seară, când se reîntoarse în sat și când muncitorii, ca-n alte seri, îl îndemnară: – Haide! spune-ne ce-ai văzut! el răspunse: – Nu am văzut nimic. (Constantin Noica)

I.I.

Omul răspunse astfel deoarece îi plăcea să compună istorioare. Iar când ceea ce a povestit, de atâtea ori, s-a întâmplat cu adevărat, s-a simțit ofensat. Probabil, credea că lucrurile imaginare sunt mult mai interesante decât lucrurile pe care le vede zi de zi. Astfel, plecând din sat și văzând zânele și moșul care cânta la nai, s-a supărat conștientizând că povestirile lui nu-și mai au rostul. S-ar putea că el își dorea să povestească doar!

Continuarea? Iat-o!

De povestitor s-a apropiat o veveriță și-l întrebă:

– Te-am urmărit. De mai mult timp mereu născocoști ceva, iar acum, când ai văzut o minune, ai tăcut.

– Îmi place să povestesc ceva fantastic ca oamenii să asculte despre aceea ce n-au văzut.

– Uneori și adevărul valorează, spuse veverița și sări pe altă creangă.

Valeria Corsac

– Nu am văzut nimic, exclamă simplu, de parcă își dorea să păstreze această minune, intangibilă, purificatoare.

Calea parcursă s-a transformat în ecouri lăuntrice din care a învățat să aprecieze.

De-atâtea ori oamenii nu vor să pară negliobi și afirmă că știu ceea ce nu au văzut niciodată.

Merită să ai o minune pentru tine, să o păstrezi în suflet, să-ți aparțină. Nu s-o încatușezi, ci s-o ferești de impurități. Să crezi în ea. Doar să crezi...

Victoria Mărgineanu

Nimicuri lăsate în vis, tot ce ieri s-a născut azi deja e umbră. Ecouri fade pe coridorul morții. Totul e încolăcit în umbre, care în final nu reprezintă nimic. Un ieri lăsat în vis, iar azi doar un vis mort. Totul reprezintă o viziune a ta care-și pierde din lumină când devine realitate. N-a fost nimic.

Marcela Anghel

– Ciudat...

– Ciudat? Puțin îmi pasă, nu am văzut nimic...

Păși apoi, total absent, călcă două flori, se împiedică, își lovi violent fruntea de ușă, se aruncă fioros pe pat și începu a-și povesti cele întâmplate.

Cum se putu întâmpla ca eu să anticipez ceea ce apoi să nu pot descrie? Nu am cuvinte, nici acum nu știu, să le fi spus adevărul nu-i surprindeam cu nimic, acești ascultători – vulturi deprinși cu șoareci prinși deja – au pierdut dorința de a-și crea propria poveste... Rău, sunt rău... am domesticit atâtea suflete încât mi-e frică să le zic că au fost un experiment eșuat... o tentativă greșită de a nu fi singur, de a comunica cu cineva provocându-l dependentă...

Uneori și visele au prototip real...

Eugen Dedov

Mickael Jackson,
Andy Warhol

Omul a răspuns că nu a văzut nimic deoarece era dezamăgit că văzuse exact ceea ce își imaginase, de atâtea ori. Oamenii, aproape întotdeauna, văd ceea ce vor să vadă, dar nu ceea ce există de fapt. În unele cazuri acest lucru nu funcționează.

Andrei Tatarciuc

Statuia filozofului

În 1927, Constantin Noica debuta în *Vlăstarul*, revista Liceului „Spiru Haret”, cu textele *O poveste și Statuia filozofului*, care aveau să semnaleze un debut strălucit.

Având de data aceasta drept reper povestirea *Statuia filozofului*, tinerii condeieri de la Liceul „Petru Zadnipru” din mun. Chișinău au fost puși în postura unui sculptor care urma să tălmăcească în piatră/să descrie statuia unui filozof, în viziune proprie. Descrierea trebuia să înceapă cu sintagma *Îl văd...* Tinerii creatori au redat chipul filozofului printr-o formulă proprie de expresie care e ascunsă în interiorul fiecăruia dintre noi, dând frâu liber imaginației, etalându-și astfel competențele în descrierea unui personaj, în cazul nostru, a unui personaj deosebit...

I.I.

Îl văd, cu ochii țintuiți
într-o nemărginire.
Culege în palme
semne de întrebare
purtate de vânt.
Îl văd cum geme
țintuit în brațe de asfalt
și nu e timp și nu e spațiu
pentru un gând pierdut.
E doar un infinit
ce saltă liniști.

Ana-Mihaela Nuța, cl. a XII-a

Îl văd mic, ascuns într-un colț, fiindu-i frică să arate
ce ascunde în suflet. E trist și îngândurat, într-o stare
profundă de meditație. Îl văd trezit de roua conștientului,
ce-l motivează să-și arate fața, să se manifeste în
subconștientul oamenilor, să cucerească universul. Un
filozof... ca o statuie dezechilibrată, dar cu o gândire cal-
culată. Îl văd modest și original. Un izvor al complexității
și al neliniștii generale.

Ana Galiț, cl. a XII-a

Îl văd ca pe o caricatură bine accentuată. Nu pot să
zic că e un tip simplu. Fenomenal, are haine din timpuri
străvechi, fiindcă anii pot sublinia înțelepciunea. Mâna
dreaptă are formă de pasăre cu aripile întinse, gata să-și
ia zborul. Întrebarea e: „Cine dintre aceste două persona-
je e filozoful?”

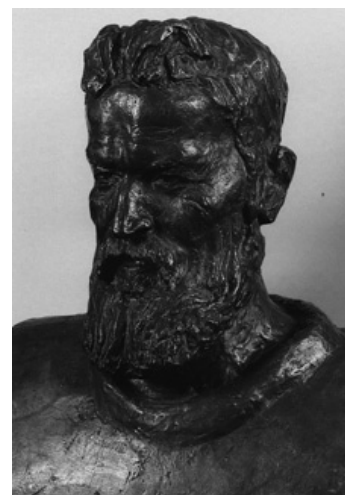
Liuba Beschieri, cl. a XII-a

Eu văd statuia unui filozof într-un mod straniu. Pen-
tru cel ce nu prea citește, această statuie va fi doar un fel
de decor într-un spațiu. Ea numai va ocupa un loc liber.
Dar după ce am citit mai multe articole din revista *Clipa*,
cred că această statuie îi va inspira pe toți acei care trec
pe lângă ea. Astfel, acel loc va deveni cu mult mai frumos.

Renat Suconic, cl. a IX-a

Îl văd puțin ciudat, cu o demnitate ce se relevă din chipul
său, cu o privire îngândurată de parcă nu a ezitat să filozo-
feze orice gând care a pătruns în mintea lui. Asemenea unui
simbol al libertății gândirii și al dreptului la o părere proprie.
Căci adesea simțim lipsa unui exemplu pentru a putea să
atingem apogeul cunoașterii posibilităților noastre...

Tatiana Clipca, cl. a XII-a

Constantin Brâncuși,
Milița Petrașcu

Îl văd... o statuie decentă, însă cu multe detalii
neobișnuite. E nebărbierit, hainele îi sunt șifonate, are o
față tristă și un cucui în frunte făcut de tigaia manevrată
de soție. Un bărbat dacă are o soție bună, devine fericit,
dar dacă are una rea, devine filozof.

Mihai Amorfi, cl. a XII-a

Îl văd nemuritor. Privind statuia, mă raportez la toate
operele redactate de el. Am o mare dorință de a-i citi/re-
citi scrierile. Aflându-mă lângă o statuie, simt prezența
gândului profund. Nu doar statuile îi vor face pe filozofi
nemuritori în inimile noastre.

Pavel Digori, cl. a IX-a